

Στην ανοιχτή
συνέλευση του
Appenzell

Η λύση βρίσκεται
στους διπλανούς
μας !!!

Καμπάνια:
Δημοψηφίσματα
πρωτοβουλίας
πολιτών

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Plebiscite 5ης Ιουλίου

Στον απόηχο του "ΟΧΙ": και τώρα τι;

Συνέντευξη Rolf Buechi

Ο δημιουργός του **Activating Democracy** αποδομεί τα επιχειρήματα εναντίον των Δημοψηφισμάτων

Περιεχόμενα

Σελ.2: Η Ταυτότητα μας

Σελ.3: Το plebiscite της 5ης Ιουλίου και ο απόηχος του “ΟΧΙ”

Σελ.4: “The Greek short-cut referendum drama”

Σελ.5: “Μετά το Δημοψήφισμα, τι;”

Σελ.6-7: Ο απόηχος του ΟΧΙ (διάφορες γνώμες)

Σελ.8-10: Αποδομώντας τα επιχειρήματα εναντίον της Άμ. Δημοκρατίας

Σελ.11-12: Η λύση βρίσκεται στους διπλανούς μας!!!

Σελ.13-14: Η Άμεση Δημοκρατία του Appenzell

Σελ.15: Απόψεις

Σελ.16: “Υποστηρίζω κι ΕΓΩ!” - Δημοψηφίσματα με πρωτοβουλία πολιτών

Σελ.17: Έντυπο Υποστήριξης

Σελ.18: Ηλεκτρονικές Δημοσκοπήσεις

Η Ταυτότητα μας

Το “**Δημοψήφισμα**” είναι το μηνιαίο μέσο επικοινωνίας της ομάδας πολιτών υπέρ του θεσμού των Δημοψηφισμάτων με υψηλούς στόχους:

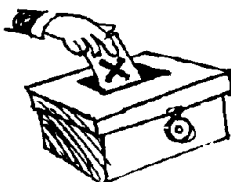
Αφενός σκοπεύει στην ενημέρωση σχετικά με εκδηλώσεις [ομιλίες, συγκεντρώσεις, εργαστήρια, βιβλιοπαρουσιάσεις κ.ά.] που έχουν ως στόχο την υποστήριξη του θεσμού των Δημοψηφισμάτων.

Αφετέρου, φιλοδοξεί να δώσει ελεύθερο βήμα σε ειδήσεις, απόψεις, γνώμες και ερευνητικά αποτελέσματα υπέρ ή κατά του Δημοψηφίσματος με στοιχεία και τεκμηριωμένη επιχειρηματολογία.

Το “**Δημοψήφισμα**” είναι ανοιχτό στην επικοινωνία και επιδιώκει τη συνεργασία με όλους. Αν διαβάσετε ένα κείμενο ή μία είδηση που πιστεύετε ότι αξίζει να την μοιραστείτε με άλλους, αν θέλετε να επιχειρηματολογήσετε υπέρ ή εναντίον του Δημοψηφίσματος, αν θέλετε να προσκαλέσετε κι άλλους σε μία εκδήλωση που συμμετέχετε στην διοργάνωση της ή απλώς θα την παρακολουθήσετε, μπορείτε να το στείλετε στο email: referendum@mail.com. Αν πάλι θέλετε να βοηθήσετε με άλλους τρόπους, με κείμενα, φωτογραφικό υλικό, βίντεο, σχέδιο & σκίτσο, κριτική, ιδέες & προτάσεις ή απλώς να συμμετάσχετε στην προετοιμασία και το σχεδιασμό του, στείλτε το email σας αμέσως! Παράκληση για **ανωνυμία** θα γίνει σεβαστή.

Δεν υπάρχει κανένας περιορισμός εκτός από τη συνάφεια με τη θεματολογία και, φυσικά, την απουσία υβριστικών ή συκοφαντικών αναφορών. Οι θέσεις του κάθε άρθρου εκφράζουν τον αρθρογράφο, χωρίς όμως να δεσμεύουν την υπόλοιπη ομάδα που συμμετέχει στο newsletter.

Αναγνωρίζουμε ότι το ευρύτερο οικονομικόπολιτικό πλαίσιο είναι ιδιαίτερος πιεστικός, ωστόσο θα είμαστε ξεκάθαροι ως προς το πλαίσιο επικοινωνίας: οποιαδήποτε συνεργασία θα γίνεται δεκτή μόνο εφόσον **συνδέεται άμεσα** με το θεσμό των Δημοψηφισμάτων ή με ζητήματα που απαιτούν Δημοψηφισματική επίλυση, όπως για παράδειγμα η ιδιωτικοποίηση του Νερού ή η Συνταγματική Αναθεώρηση.

Ο Economist για το “aGREEKment”

Το plebiscite της 5^{ης} Ιουλίου και ο απόηχος του “ΟΧΙ”

ΠΩΣ ΤΟ ΛΕΜΕ ΕΙΠΑΜΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ
Η ΨΗΦΟΣ ΤΩΝ 251 ΑΝΘΡΩΠΩΝ
 ΜΕΤΡΑΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΑΥΤΗ
ΤΩΝ 3.600.000 ΑΝΘΡΩΠΩΝ;

Α... **ΝΑΙ!** ΘΥΜΗΘΗΚΑ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟ ΛΕΜΕ

Jorge Martin
 @marxistJorge

Ακολουθήστε

Slovak FinMin @KazimirPeter deletes tweet admitting humiliation of Greece its punishment for referendum results

📌 Προβολή μετάφρασης

Peter Kazimír
 @KazimirPeter

#Greece compromise we reached this morning is tough for Athens because it's the results of their "Greek Spring" #eurozone

13/07/2015 17:20

Τις τελευταίες εβδομάδες ο πολιτικός [και ιστορικός] χρόνος συμπυκνώθηκε σε πρωτόγνωρο βαθμό, με μακροπρόθεσμες επιπτώσεις όχι μόνο για την Ελλάδα. Δεν είναι υπερβολή, όντως ζούμε την Παγκόσμια Ιστορία εν τω γίνεσθαι!

Μέσα στις εβδομάδες αυτές ζήσαμε την κατάρρευση των διαπραγματεύσεων και την [σχεδόν] τελική πρόταση Γιουνκέρ να μπαίνει σε Δημοψήφισμα. Ζήσαμε το κλείσιμο των τραπεζών από την ΕΚΤ και τα **capital controls**. Ζήσαμε το πρώτο Δημοψήφισμα [Plebiscite στην πραγματικότητα] στην Ελλάδα μετά το πολιτειακό Δημοψήφισμα 40 χρόνια πριν. Το ερώτημα και τα πραγματικά διακυβεύματα του, ο χρόνος και οι συνθήκες διεξαγωγής του πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενο ενδελεχούς αξιολόγησης όταν ηρεμήσουν τα πράγματα. Πολλά μαθήματα έχουν να εξαχθούν.

Ζήσαμε το **τελικό 62%** υπέρ του ΟΧΙ και τους πανηγυρισμούς στους δρόμους. Ζήσαμε την επιστροφή στις διαπραγματεύσεις με κάποιους εταίρους να δείχνουν απροκάλυπτη εχθρότητα και τιμωρητική διάθεση, όπως ανοήτως ομολόγησε ο Σλοβάκος Υπ. Οικ. [δες σελ. **ΑΠΟΨΕΙΣ**]. Ζήσαμε τη δραματική ομιλία του Έλληνα πρωθυπουργού στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, με δεκάδες ΟΧΙ στα έδρανα να υπογραμμίζουν την αποτυχία των μέτρων λιτότητας. Ζήσαμε την μετατροπή του ΟΧΙ σε “ΝΑΙ” στο τερατώδες νέο πρόγραμμα λιτότητας”, μετά από μία μαραθώνια Σύνοδο Κορυφής της Ευρωζώνης, με μέτρα εξευτελιστικά για την Ελλάδα και την υπενθύμιση ενός προσώπου της Γερμανίας που πολλοί θα ήθελαν να ξεχάσουν [ή θα προσποιούνται ότι δεν βλέπουν].

Η πλήρης αποτίμηση των γεγονότων αυτή τη στιγμή είναι αδύνατη. Προς το παρόν απλώς θα μοιραστούμε κάποιες πρώτες σκέψεις, δικές μας και άλλων, επάνω στα γεγονότα, περιμένοντας και τις δικές απόψεις.

The Greek short-cut referendum drama

Ο **Bruno Kaufmann** είναι ο επικεφαλής του Democracy Council & Election Commission στη Falun της Σουηδίας. Ακόμη είναι ο πρόεδρος του Initiative and Referendum Institute Europe και συμπροεδρεύει στο Global Forum on Modern Direct Democracy.

Είναι ανταποκριτής για ζητήματα Βορείου Ευρώπης στον Swiss Broadcasting Corporation και αρχισυντάκτης στο people2power.info, μια πλατφόρμα επικοινωνίας για την άμεση δημοκρατία που δημιουργήθηκε και φιλοξενείται από το www.swissinfo.ch

Δημοτικός υπάλληλος ετοιμάζει τις κάλπες που θα χρησιμοποιηθούν στο δημοψήφισμα για την πρόταση της ΕΕ για τη συμφωνία “διάσωσης” (Reuters – από το <http://www.swissinfo.ch/>)

Το παρακάτω απόσπασμα από το άρθρο στα αγγλικά του Bruno Kaufmann δημοσιεύτηκε πριν το δημοψήφισμα στην ιστοσελίδα swissinfo.ch. Αναφέρεται στα προβλήματα δημοκρατικότητας και νομιμοποίησης που προκύπτουν από ένα plebiscite [όπως ήταν το ελληνικό “δημοψήφισμα”] σε σύγκριση με τα πραγματικά Δημοψηφίσματα πολιτών:

“Δεύτερον – όπως εκφράζεται και από το tweet του υπουργού οικονομικών που παρατίθεται πιο πάνω¹ – η ψηφοφορία της Κυριακής είναι μια εξαιρετικά αμφιλεγόμενη “ώθηση στη δημοκρατία”. Τα χαρακτηριστικά ενός plebiscite, όπως είναι αυτή η ψηφοφορία, έχουν υπερτονιστεί σε μεγάλο βαθμό, και έχουν μικρή σχέση με αυτά ενός κανονικού δημοψηφίσματος που βασίζονται στους σχετικούς νόμους ή τις διαδικασίες που προκύπτουν μετά από ένα αίτημα κάποιας μειοψηφίας πολιτών.

Τα plebiscites είναι στην πραγματικότητα η προτιμητέα μορφή “συμμετοχής” των πολιτών από αυταρχικούς ή λαϊκιστές ηγέτες για να αποκτήσουν επιπλέον (και συχνά στιγμιαία) νομιμοποίηση. Υπάρχουν εκατοντάδες τέτοια ιστορικά παραδείγματα παγκοσμίως με χειραγωγούμενα “δημοψηφίσματα”, τα οποία στη συνέχεια χρησιμοποιούνται εύκολα από τους εχθρούς της αυθεντικής δημοκρατίας στην επιχειρηματολογία τους ενάντια στην άμεση συμμετοχή των πολιτών για τη διαμόρφωση της πολιτικής ατζέντας και στη διαδικασία λήψης αποφάσεων.

Στην τυπική τους μορφή τα plebiscites βασίζονται στα εξής: επιλογή για προσφυγή στο λαό από κάποια μορφή εξουσίας (πρόεδρος, κυβέρνηση, κοινοβούλιο), περιορισμένη διάθεση χρόνου και χώρου για δημόσια διαβούλευση (άμεση απόφαση), προβληματική και υποκειμενική διαμόρφωση του ψηφοδελτίου και των ερωτημάτων του και – τέλος, αλλά εξίσου σημαντικό – την ασαφή εικόνα που παρουσιάζει μετά την πραγματοποίηση του η υλοποίηση στην πράξη της λαϊκής “απόφασης”².

Στην Ελλάδα αυτήν την Κυριακή, όλα αυτά τα στοιχεία θα αποτελέσουν μέρος της αυτοαποκαλούμενης “ώθησης στη δημοκρατία” ενώ στην πραγματικότητα ανοίγουν διάπλατα τις πόρτες για περαιτέρω από-νομιμοποίηση της δύναμης των πολιτών – και για περαιτέρω ενίσχυση των εξτρεμιστικών, λαϊκιστικών και αντιδημοκρατικών δυνάμεων.”

¹ Αναφέρεται σε ένα tweet του τότε Υπ. Οικονομικών Γ. Βαρουφάκη [δες σελ. **ΑΠΟΨΕΙΣ**]

² Υπενθυμίζω ότι το άρθρο γράφτηκε πριν το δημοψήφισμα. Ωστόσο, ήταν προφητικό ως προς την ασάφεια της υλοποίησης του ΟΧΙ και την μετέπειτα από-νομιμοποίηση της βούλησης των πολιτών με το τελικό ΝΑΙ σε μία σαφώς χειρότερη προ-συμφωνία με τους δανειστές-“εταίρους”.

Μετά το δημοψήφισμα, τι;

Οι Έλληνες πολίτες αποφάσισαν στο δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου ότι δεν θέλουν μια συμφωνία με τους δανειστές που θα αυξάνει την ανεργία, θα οδηγεί σε μισθούς και συντάξεις των 350 € και θα κάνει τους πλούσιους πλουσιότερους και τους φτωχούς φτωχότερους. Αποφάσισαν ποια συμφωνία είναι δίκαια.

Συνεπώς ο πρωθυπουργός έχει δύο επιλογές.

Ή δεν θα αποδεχθεί αυτά που ζητούν οι δανειστές οπότε γυρίζει στη χώρα και κανονίζει τη πορεία της με το υπουργικό συμβούλιο και την ελληνική βουλή.

Ή έρχεται σε συμφωνία με τους δανειστές. Σ' αυτή τη δεύτερη περίπτωση όμως ποιος μπορεί να κρίνει αν είναι δίκαιη η συμφωνία στην οποία θα έχουν καταλήξει ο Τσίπρας και οι θεσμοί; Μόνο οι Έλληνες πολίτες. Αυτοί έθεσαν τα κριτήρια, αυτοί και μόνο αυτοί έχουν το δικαίωμα να κρίνουν. Στο κάτω κάτω αυτοί θα πληρώσουν. Και όχι μόνο με τα χρήματά τους.

Συμπέρασμα: Τσίπρα αν καταλήξεις σε συμφωνία να τη θέσεις προς έγκριση ή απόρριψη στους Έλληνες πολίτες.

Δημοψήφισμα, τη Κυριακή μετά την ανακοίνωση της συμφωνίας !!

Να `μαστε, λοιπόν, δέκα μέρες μετά το δημοψήφισμα

Τι μάθαμε; Τι καταλάβαμε;

1. Τα δημοψηφίσματα πρέπει να τα προκαλούν οι πολίτες και ποτέ οι επαγγελματίες της πολιτικής (πρωθυπουργός, βουλευτές, κ.λ.π.).

Γιατί;

Πάρτε για παράδειγμα το πρόσφατο δημοψήφισμα. Γιατί το προκάλεσε ο Τσίπρας αφού ήξερε πως αν έβγαине το ΟΧΙ αυτός θα έφερνε μια ίδια αν όχι χειρότερη συμφωνία απ' αυτή που πρότειναν οι δανειστές; Προσωπικά έχω καταλήξει (μετά και από τη μαρτυρία του Βαρουφάκη σχετικά με το κλίμα που επικρατούσε στο πρωθυπουργικό μέγαρο το βράδυ της Κυριακής) ότι ο Τσίπρας περίμενε και ευχόταν νίκη του ΝΑΙ.

Αυτό που έγινε τη Κυριακή 5 Ιουλίου του 2015 θα το φυσάνε πολλοί και δεν θα κρύνει για χρόνια.

Επειδή λοιπόν το προκήρυξε η κυβερνητική πλειοψηφία στη Βουλή μπορεί να το ερμηνεύσει και να το διαχειριστεί όπως η ίδια νομίζει. Αυτό κάνει ήδη.

Αν όμως τα δημοψηφίσματα προκαλούνταν μόνο απ' τους πολίτες οποιαδήποτε απορία πάνω στην ερμηνεία του αποτελέσματος θα λυνόταν με νέο δημοψήφισμα !!

2. Όσο τα δημοψηφίσματα πρωτοβουλίας πολιτών δεν έχουν θεσμοθετηθεί, η κάθε φορά λαϊκή πλειοψηφία στα δημοψηφίσματα που προκηρύσσουν οι επαγγελματίες της πολιτικής θα πρέπει να είναι έτοιμη να υπερασπιστεί τη θέλησή της.

Αυτό ακριβώς είναι το ερώτημα που καλούμαστε ν' απαντήσουμε τους επόμενους μήνες: Πώς θα υπερασπιστούν το 61,3% των πολιτών το ΟΧΙ τους;

Το ερώτημα όμως αφορά και το 38,7% των πολιτών που ψήφισαν ΝΑΙ. Θέλουν ή όχι να έχουμε δημοκρατία στη χώρα μας; Τότε ο τελευταίος και αποφασιστικός λόγος πρέπει να είναι αυτός των πολιτών.

Ο απόηχος του “ΟΧΙ”

Διάφορες απόψεις και σκέψεις σχετικά με το Δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου και τα πολιτικά αποτελέσματα του, σε συνάρτηση με την υπόσχεση συμφωνίας με τους δανειστές. Εάν έχετε δικές σας προτάσεις, στείλτε τις στο referendum@mail.com

Γνωμοδότηση του Συνταγματολόγου Η. Νικολόπουλου

Το Δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου 2015 προκηρύχθηκε σύμφωνα με το άρθρο 44 παρ.2 εδαφ. Α΄ του Συντάγματος. Σύμφωνα με αυτό στην Ελλάδα προβλέπεται προκήρυξη δημοψηφίσματος για Εθνικό θέμα εξαιρετικής σημασίας με πρόταση της κυβέρνησης, έγκριση από την απόλυτη πλειοψηφία της βουλής και έκθεση προεδρικού διατάγματος.

Στην Ελλάδα που δεν προβλέπεται δημοψήφισμα λαϊκής πρωτοβουλίας αλλά κυβερνητικής πρωτοβουλίας είναι η κυβέρνηση που διαμορφώνει και θέτει το ερώτημα το οποίο κρίνεται από την Βουλή. Είναι σαφές ότι, το εκλογικό σώμα κλήθηκε να αποφασίσει εάν εγκρίνει ή δεν εγκρίνει ένα συγκεκριμένο κείμενο συμφωνίας. Πρακτικά αυτό το κείμενο περιελάμβανε 22 επιμέρους μέτρα. Σύμφωνα με το ισχύον άρθρο 44 του Συντάγματος και με τις συζητήσεις κατά την αναθεώρησή του η απόφαση του εκλογικού σώματος επί του ερωτήματος που τίθεται στο δημοψήφισμα έχει αποφασιστική-δεσμευτική ισχύ για όλα τα κρατικά όργανα και εν προκειμένω αφορούσε τα 22 σημεία του ερωτήματος.

Η ισχύουσα νομοθεσία Ν.4023/11 επιτάσσει για την εγκυρότητα του δημοψηφίσματος την προσέλευση και συμμετοχή του 40% των εγγεγραμμένων πολιτών στους εκλογικούς καταλόγους. Η απόρριψη από το εκλογικό σώμα της υποβληθείσας συμφωνίας αφορά τη συμφωνία στο σύνολό της (in globo) και δεν έχει σχέση με μεταγενέστερη συμφωνία με άλλα σημεία, χρονική διάρκεια και κείμενα.

Ηλίας Νικολόπουλος

Πηγή: http://oikonikipragmatikotita.blogspot.gr/2015/07/5_4.html

Μη χαρμίζετε την κρίση

(...) στο δημοψήφισμα νωρίτερα τον ίδιο μήνα η πλειοψηφία του ελληνικού λαού τάχθηκε σε ποσοστό 61% έναντι 39% κατά ενός προγράμματος που ήταν λιγότερο σκληρό από αυτό στο οποίο συμφώνησε ο κ. Τσίπρας. Όσο για το θέμα της λιτότητας, τα ακροαριστερά και ακροδεξιά κόμματα θα εξαπολύσουν ανηλεή επίθεση κατά της κυβέρνησης κατηγορώντας την ότι περιφρόνησε την επιθυμία του λαού.

Γι' αυτό και μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας θα πρέπει να εξασφαλίσει νέα εντολή διεξάγοντας δεύτερο δημοψήφισμα. Αυτή τη φορά το δημοψήφισμα θα ζητάει από τον λαό να εγκρίνει όχι μόνο το πρόγραμμα αλλά και την τριετή κυβερνητική σύμπραξη που θα το εφαρμόσει. Αυτό θα αυξήσει και το πολιτικό κόστος για όποιο κόμμα σκεφτόταν να απομακρυνθεί πρόωρα από μια κυβέρνηση συνεργασίας.

Ενα δεύτερο δημοψήφισμα πιθανόν να κατέληγε σε διαφορετικό αποτέλεσμα από το πρώτο γιατί ο κ. Τσίπρας θα χρησιμοποιούσε τη ρητορική του δεινότητα για να εξασφαλίσει αυτή τη φορά το «ναι». Η ερώτηση του δημοψηφίσματος θα ξεκαθάριζε επίσης ότι το «όχι» σημαίνει έξοδος από το ευρώ, κάτι που δεν επιθυμούν οι Έλληνες πολίτες.

Hugo Dixon / REUTERS

<http://www.kathimerini.gr/823682/article/epikairothta/politikh/mh-xaramisete-thn-krish>

Ο απόηχος του “ΟΧΙ”

Αυτός που δε μπόρεσε να πει το μεγάλο “ΟΧΙ”

Σκέφτομαι, με λύπη, πως η ιστορία θα καταλογίσει στον Αλέξη Τσίπρα την απώλεια μίας μεγάλης ευκαιρίας να αλλάξει την πορεία της χώρας, οδηγώντας την -πάλι μέσα από θυσίες και πόνο- προς μία πορεία παλινόρθωσης της οικονομίας, ανάκαμψης της κοινωνίας και ανάκτησης της εθνικής ανεξαρτησίας και αξιοπρέπειας. Σπάνια στη σύγχρονη ελληνική ιστορία ένας Πρωθυπουργός είχε την τύχη να βρίσκεται με τόση μεγάλη λαϊκή στήριξη, μόνος όρθιος μπροστά από έναν λαό που απελπισμένα αναζητούσε έναν ηγέτη να τον οδηγήσει στην ελευθερία και τη λύτρωση. (...)

Ο Αλέξης Τσίπρας, τη Δευτέρα το πρωί, όφειλε να είχε πει το μεγάλο “ΟΧΙ”. Αυτό με τον οποίο τον όπλισε το 62% του λαού του. Δεν το είπε. Κατά την άποψή μου έπραξε λανθασμένα. Σε κάθε περίπτωση, όλοι μαζί, θα υποστούμε τις συνέπειες της επιλογής αυτής.

Γιάννης Σιάτρας

<http://www.i-siatras.gr/permalink/3224.html>

Κοινοβουλευτικό πραξικόπημα κυβέρνησης και αντιπολίτευσης εναντίον του λαού

Ελέχθη ότι το δημοψήφισμα δεν είναι δεσμευτικό. Είναι λάθος. Υπήρχε όντως στο παρελθόν, μεταξύ των συνταγματολόγων μια συζήτηση για τον δεσμευτικό ή μη χαρακτήρα των δημοψηφισμάτων (...), αλλά ο νόμος 4023/2011 («Διεύρυνση της άμεσης και συμμετοχικής δημοκρατίας με τη διενέργεια δημοψηφίσματος»), που ψηφίστηκε επί Γ. Παπανδρέου και εξειδικεύει τον τρόπο διεξαγωγής του δημοψηφίσματος, δίνει στο ζήτημα αυτό οριστική απάντηση.

Ας το δούμε λίγο πιο αναλυτικά. Σύμφωνα με το ελληνικό Σύνταγμα (άρθρο 44, παράγραφος 2) προβλέπονται δύο είδη δημοψηφίσματος: (α) για «κρίσιμο εθνικό θέμα», και (β) «για ψηφισμένο νομοσχέδιο που ρυθμίζει σοβαρό κοινωνικό ζήτημα, εκτός από τα δημοσιονομικά». Σύμφωνα τώρα με τον ν. 4023/2011 (άρθρο 16, παράγραφοι 3 και 4) στην περίπτωση του κρίσιμου εθνικού θέματος το αποτέλεσμα είναι δεσμευτικό «όταν στην ψηφοφορία λάβει μέρος τουλάχιστον το σαράντα τοις εκατό (40%) όσων έχουν εγγραφεί στους εκλογικούς καταλόγους», ενώ στη δεύτερη περίπτωση, του σοβαρού κοινωνικού ζητήματος, απαιτείται το πενήντα τοις εκατό (50%).

Το συγκεκριμένο δημοψήφισμα προκηρύχθηκε για κρίσιμο εθνικό θέμα. Επομένως, με δεδομένη την άνω του 62% συμμετοχή, το ΟΧΙ είναι απολύτως δεσμευτικό.

Θα μπορούσε ίσως να εγερθεί μια ένσταση περί του ποια είναι ακριβώς η σημασία αυτής της δεσμευτικότητας και ποια είναι τα έννομα αποτελέσματά της. Για παράδειγμα, όταν ψηφιζόταν ο ν. 4023/2011 η επιστημονική υπηρεσία της βουλής είχε γνωματεύσει ως ακολούθως: «υπό την εκδοχή ότι το δημοψήφισμα του άρθρου 44 παρ. 2 εδ. α' είναι συμβουλευτικό και δεν παράγει κανόνες δικαίου, η χρήση του όρου “δεσμευτικό” είναι, ενδεχομένως, νομικώς άστοχη». Παρά ταύτα, στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν υπάρχει καμία ασάφεια. Ακόμα κι αν το ΟΧΙ του δημοψηφίσματος δεν παράγει αυτομάτως και με τρόπο θετικό κάποιους κανόνες δικαίου (δεν απορρέει δηλαδή μετά απ' αυτό η υποχρέωση να ψηφιστεί κάποιος νόμος, προεδρικό διάταγμα κλπ), δημιουργεί εντούτοις ένα σαφές αποτρεπτικό κριτήριο που εμποδίζει την παραγωγή κανόνων δικαίου αντίθετων προς αυτό. Αποτρέπει με λίγα λόγια την κύρωση από τη βουλή οποιασδήποτε συμφωνίας ή εφαρμοστικού νόμου που αντιβαίνει στο ΟΧΙ, που έχει δηλαδή παρόμοιο ή χειρότερο περιεχόμενο από το σχέδιο συμφωνίας που ο λαός απέρριψε.

Βασίλης Ξυδιάς

<http://www.e-dromos.gr/paraviazoun-to-syntagma/>

Αποδομώντας τα επιχειρήματα εναντίον της Άμ. Δημοκρατίας: Συνομιλία με τον Rolf Buechi

Ο **Rolf Buechi**, γεννήθηκε στην Ελβετία, αλλά ζει και εργάζεται στο Ελσίνκι και έχει διπλή υπηκοότητα, ελβετική και φινλανδική. Σπούδασε στο Πολυτεχνείο της Ζυρίχης και έχει μεταπτυχιακό στις Πολιτικές Επιστήμες. Είναι ο δημιουργός της ιστοσελίδας **Activating Democracy**.
www.activatingdemocracy.com

Θεωρεί ότι η πραγματική δημοκρατία είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την πλήρη ανάπτυξη μας ως ανθρώπινα όντα. Η δημοκρατία αναπτύσσεται εκεί όπου ο μέσος πολίτης μπορεί να αποφασίζει άμεσα για τις υποθέσεις του, το οποίο δεν είναι εφικτό στις αποκαλούμενες “αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες”

Ο Rolf Buechi πολύ ευγενικά δέχτηκε να επικοινωνήσει μαζί μας μέσω email για την άμεση δημοκρατία. Οι απαντήσεις του, σαφείς και αναλυτικές, έφτασαν συνολικά τις 11 σελίδες, και γι' αυτό αναγκαστικά θα παρουσιαστούν σε πολλά μέρη. Στο παρακάτω κείμενο περιλάβαμε τις ερωταπαντήσεις που αφορούν κάποια συχνά αντεπιχειρήματα εναντίον των Δημοψηφισμάτων. Όπως θα δείτε, ο R.B. δεν μασάει τα λόγια του και σίγουρα κάποια από τα όσα λέει δεν πρόκειται να γίνουν εύκολα δεκτά – ειδικά από όσους αρέσκονται σε εύκολα σχήματα ή στον αφ' υψηλού ελιτισμό.

Ε: Συχνά, κάποιοι στην Ελλάδα, επικαλούνται το επιχείρημα ότι οι πολίτες δεν είναι “ώριμοι” και “εκπαιδευμένοι” για να ψηφίζουν σωστά και να αποφασίζουν μέσω δημοψηφισμάτων. Ποια είναι η γνώμη σου; Πως ξεπεράσατε αυτό το πρόβλημα στην Ελβετία;

Α: Η εικόνα του ανώριμου και πολιτικά ανεκπαιδευτου πολίτη εμφανίζεται από πάντα. Είναι τυπικό παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο οι ελίτ παρουσιάζουν τον μέσο πολίτη. Χρησιμο-ποιήθηκε από τους ισχυρούς για να μειώσουν τη δύναμη των πολιτών, χρησιμοποιήθηκε εναντίον της δημοκρατίας γενικά, εναντίον των γυναικών και των φτωχών παλιότερα, και σήμερα που όλοι έχουν πολιτικά δικαιώματα, εναντίον του δικαιώματος να αποφασίζουμε μέσα από την ψήφο μας. Χρησιμοποιείται ξανά και ξανά για να δικαιολογήσει περιορισμό των πολιτικών δικαιωμάτων συγκεκριμένων ομάδων με βάση την “ανικανότητα” τους. Στην πραγματικότητα πρόκειται για αντιστροφή του αιτίου και του αποτελέσματος, καθώς η πολιτική ανωριμότητα προκαλείται από τον περιορισμό των δικαιωμάτων και όχι το αντίστροφο.

Βεβαίως, υπάρχουν διαφορές μεταξύ των πολιτών ωστόσο αυτό δεν αποτελεί λόγο αποκλεισμού. Για την ακρίβεια η ίδια η απουσία εκπαίδευσης στις δημοκρατικές διαδικασίες αποτελεί ένα είδος αποκλεισμού. Έτσι, η χρησιμοποίηση του στερεότυπου του “ανίκανου” πολίτη προκαλεί μεγαλύτερη ανικανότητα γιατί μειώνει την αυτοεκτίμηση του πολίτη και τον κάνει λιγότερο ενεργό πολιτικά.

Όσο η αντιπροσωπευτική δημοκρατία δημιουργεί προσκόμματα στη συμμετοχή των πολιτών, τόσο βαθαίνει το πρόβλημα της “ικανότητας” τους. Καμία πολιτική “εκπαίδευση” δεν μπορεί να το αλλάξει. Η μόνη λύση είναι περισσότερη δημοκρατία, δηλαδή εξάλειψη των διαφορών μεταξύ πολίτη και πολιτικού.

Αυτό ακριβώς συνέβη στην Ελβετία, αρχικά σε επίπεδο καντονιών το 1860 και μετά σε εθνικό επίπεδο (το 1874 & το 1891), όταν τα κινήματα των πολιτών επέβαλαν την άμεση δημοκρατία. Οι Ελβετοί πολίτες έγιναν πιο ώριμοι απλώς επειδή απαίτησαν το δικαίωμα τους σε νομοθετικές πρωτοβουλίες και σε δημοψηφίσματα από τους ίδιους, και επειδή εξασκούν τα δικαιώματα αυτά. Προηγουμένως ήταν δυσαρεστημένοι με την ποιότητα της αντιπροσώπευσης τους και πέτυχαν όχι μόνο το δικαίωμα της εκλογής αντιπροσώπων αλλά και την άμεση συμμετοχή στη διαδικασία λήψης αποφάσεων και του καλύτερου ελέγχου της κυβέρνησης και των αντιπροσώπων τους.

Στη Δημοκρατία ο κάθε πολίτης έχει το ίδιο δικαίωμα με τους υπόλοιπους στη συμμετοχή στη διακυβέρνηση ανεξαρτήτως καταγωγής, γνώσεων, ταλέντων, πλούτου ή άλλων τέτοιων κριτηρίων. Η Δημοκρατία βασίζεται στο αξίωμα ότι στην πολιτική ο καθένας είναι εξίσου ικανός. Δεν μπορεί να υπάρξει κάποιος σε θέση που θα υποδεικνύει ποιος είναι ικανός και ποιος όχι. Έτσι, δεν χρειάζεται να περιμένουμε ώσπου να ωριμάσουν κάποιοι για να συμμετάσχουν. Αντ' αυτού ξεκινάμε με την ισότιμη συμμετοχή όλων και όσοι συμμετέχουν γίνονται πιο ώριμοι στη πορεία.

Ε: Ένα άλλο αντεπιχείρημα [ίσως πραγματικότερο και συνάμα πιο επικίνδυνο] αφορά την δυνατότητα κάποιων λόμπυ με διαθέσιμα κεφάλαια να “αγοράσουν” το αποτέλεσμα ενός δημοψηφίσματος που τους ενδιαφέρει. Είναι αλήθεια αυτό; Υπάρχουν τέτοια παραδείγματα και πως αντιμετωπίστηκε στην Ελβετία;

Α: Το μαύρο πολιτικό χρήμα διαφθείρει τη Δημοκρατία και την μετατρέπει σε Πλουτοκρατία [π.χ. Οι ΗΠΑ]. Το μαύρο χρήμα υπονομεύει τόσο την άμεση όσο και την αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Είναι μείζον πρόβλημα και για την Ελβετία, η οποία ξεχωρίζει για την αδυναμία της να ελέγξει τη χρηματοδότηση των πολιτικών κομμάτων, των προεκλογικών και των δημοψηφισματικών επικοινωνιακών καμπανιών. Η έλλειψη διαφάνειας πλήττει την ισοτιμία των διαφόρων προτάσεων, ωστόσο έχουν ληφθεί κάποιες εξισορροπητικές αποφάσεις: Α) ο κάθε πολίτης παίρνει ένα βιβλιαράκι πριν το δημοψήφισμα, το "*Explanation of the Federal Council*", στο οποίο αναλύονται οι προτάσεις που έχουν κατατεθεί στο δημοψήφισμα και παρουσιάζονται τόσο τα επιχειρήματα της Επιτροπής που φέρνει την πρόταση όσο και του Υπουργικού Συμβουλίου Β) οι πολιτικές διαφημίσεις απαγορεύονται σε τηλεόραση και ράδιο.

Το χρήμα μπορεί να επηρεάσει την πολιτική όταν δίνεται απευθείας σε πολιτικούς, κόμματα ή προεκλογικές καμπάνιες. Τα παραδείγματα από τις ΗΠΑ και την Ελβετία δείχνουν ότι οι πολίτες μπορούν να αμυνθούν, αλλά δεν χωρά αμφιβολία ότι το χρήμα μπορεί να αγοράσει επιροή και να προσπαθήσει να μεταστρέψει το κλίμα. Ωστόσο, πιο σημαντικό κατά τη γνώμη μου είναι η έμμεση δράση του μέσα από τα ΜΜΕ, τις ομάδες προβληματισμού, τους οργανισμούς, τα πανεπιστήμια, τις ΜΚΟ, δηλαδή τις ομάδες που μορφώνουν και διαμορφώνουν την κοινή γνώμη και το πολιτικό σκεπτικό και προετοιμάζουν το έδαφος για την πολιτική επικράτηση των πλουσίων (μια σχετική, αποκαλυπτική ανάλυση του θέματος παρουσιάζεται στο δοκίμιο της **Arundhati Roy**: "*Capitalism, A Ghost Story*").

Ε: Κάποιοι, αρκετοί μάλλον, επιχειρηματολογούν υπέρ κάποιας μορφής “Ικανοκρατίας” ["meritocracy"] όπου ο μέσος πολίτης θα έχει λιγότερη συμμετοχή στις αποφάσεις, οι οποίες θα λαμβάνονται από κάποιους εξαιρετικά ικανούς συμπολίτες τους, στο όνομα του “κοινού καλού”. Ποια είναι η άποψη σου; Είναι ρεαλιστικό ή η ουτοπία θα μετατραπεί σε δυστοπία; Ποιοι κίνδυνοι μπορεί να κρύβονται πίσω από μια τέτοια, φαινομενικά αθώα, πρόταση;

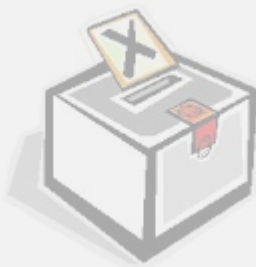
Α: Έτσι δεν πρέπει να συμβαίνει στην αντιπροσωπευτική δημοκρατία; όπου, τελικά, η “ικανοκρατία” μετατρέπεται σε πλουτοκρατία;

Εδώ, θα ήταν χρήσιμο να διακρίνουμε τις δύο απόψεις περί Δημοκρατίας: την εκ των άνωθεν ή ιεραρχική και την εξισωτική. Η φύση των ανθρώπων και η διαμόρφωση της κοινωνίας και της δημοκρατίας είναι πολύ διαφορετική υπό τη σκοπιά των ηγετών και των πολιτών. Όσοι ασκούν εξουσία συνήθως προτιμούν την αντιπροσωπευτική δημοκρατία γιατί ελαχιστοποιεί τη δύναμη των πολιτών, ενώ η πλειοψηφία των πολιτών προτιμάει την πιο ισότιμη μορφή της άμεσης δημοκρατίας.

Σε ένα αφιέρωμα στη Θάτσερ κάποτε, ο – αριστερός προέλευσης – **Salvoj Zizek** έγραψε: “Η μεγάλη πλειοψηφία – εμού συμπεριλαμβανομένου – θέλουν να είναι παθητικοί και να επαφίονται σε μια αποτελεσματική κρατική μηχανή που θα συντηρεί την απρόσκοπτη λειτουργία του κοινωνικού οικοδομήματος, ώστε ο καθένας να μπορεί να ασχολείται ήσυχος με τις δουλειές του”. Ο Zizek προφανώς δεν εμπιστεύεται τον μέσο πολίτη. Μας αρέσει η πρόκληση και το ερέθισμα αλλά μετά την καταιγίδα θέλουμε να επιστρέψουμε στην καθημερινότητα και την πολιτική παθητικότητα. Δεν πιστεύει στην αυτο-οργάνωση των πολιτών, το βαφτίζει “την έσχατη παγίδα, τη μέγιστη ψευδαίσθηση που μπορούμε να έχουμε”. Αυτό που χρειαζόμαστε για να ελευθερωθούμε από την τυφλή πίστη στην αντιπροσωπευτική δημοκρατία είναι ένας Ηγέτης – μια Θάτσερ της αριστεράς - που θα μας τραβήξει από την πολιτική αδράνεια στον αγώνα για την ελευθερία.

Η **Ada Colau**, ακτιβίστρια εδώ και χρόνια και η επόμενη δήμαρχος της Βαρκελώνης, έχει μια άλλη προσέγγιση. Από την εμπειρία της ως εκπρόσωπος του κινήματος κατά των εξώσεων “**PAH**” έχει μεγάλη εμπιστοσύνη στον απλό πολίτη: “Η εναπόθεση της Πολιτικής και των Θεσμών στα χέρια επαγγελματιών και η προσέλευση στις κάλπες για μια φορά κάθε 4 χρόνια ήταν καταστροφική. Το να δώσουμε τον έλεγχο των δημοσίων πόρων στους λίγους οδήγησε σε εκτεταμένη διαφθορά και εγκληματικές πολιτικές. Εναπόκειται στη γενιά μας να δημοκρατικοποιήσει τη Δημοκρατία, να πάρουμε πίσω τους Θεσμούς και να τους θέσουμε στην υπηρεσία των πολλών. (...) Μπορούμε να το κάνουμε γιατί πολλοί ταλαντούχοι και αφιερωμένοι στο σκοπό πολίτες εργάζονται για να κάνουν την αλλαγή αυτή εφικτή”.

Θα συμφωνήσω ότι η δύναμη των πολιτών παρέρχεται όταν εκφράζεται δυναμικά μέσα από μαζικές διαδηλώσεις κλπ. Για να έχει διάρκεια πρέπει να γίνεται με θεσμικό τρόπο και αυτό μπορεί να το πετύχει η Άμεση Δημοκρατία, ένα δυναμικό και ανατρεπτικό στοιχείο που κάνει εφικτή την αλλαγή σε κάθε περίοδο, χωρίς να χρειάζεται να προηγηθεί κάποια “κρίση”. Η Άμεση Δημοκρατία – οι συγκεντρώσεις των πολιτών, τα δημοψηφίσματα και οι νομοθετικές πρωτοβουλίες πολιτών – **ΔΕΝ είναι μύθος**. Δεν μπορεί να απορριφθεί έτσι απλά γιατί είναι μια πραγματικότητα που υπάρχει εδώ και αιώνες.

Η λύση βρίσκεται στους διπλανούς μας!!!

του Νίκου Μπαγιαρτάκη

Το πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό πεδίο επηρεάζεται πλήρως από τα πολιτικά συστήματα, τα κοινοβουλευτικά, όπου προέρχονται από το σύστημα Γουεστμίνστερ (των Άγγλων ευγενών και σήμερα έχουμε τις βαρονίες-τα πολιτικά τζάκια που εξουσιάζουν). Αυτά τα ολιγαρχικά συστήματα που κατά καιρούς αυτοαποκαλούνται ως Αστικές Δημοκρατίες (στοχεύοντας στην παραπλάνηση του πλήθους, όπου προέρχεται από την αμάθεια του και την αδιαφορία του, υπονομεύοντας εν τέλει τα συμφέροντα του ίδιου του πλήθους έναντι στους εξουσιαστές του).

Αυτά τα πολιτικά συστήματα αφήνουν το πλήθος έρμαιο στις αδυναμίες της εξουσίας που απορρέουν από την ίδια την φύση του ανθρώπου. Ποιος άνθρωπος είμαστε σίγουροι ότι αν του δοθεί η θέση του ανώτατου εξουσιαστή δεν θα προχωρήσει στον σφετερισμό και στην καπήλευση των εντολών που έχει πάρει από το κοινό που τον εμπιστεύτηκε, διαψεύδοντας ελπίδες και προσδοκίες του πλήθους ότι θα εκπληρωνόντουσαν και θα ξεφεύγανε από τον οικονομικό-κοινωνικό-πολιτικό μαρασμό, που ανά καιρούς βιώνουν, και στοχεύουν δια της ψήφου μία ανάθεση προσώπου (κατά την γνώμη των πολλών) στην εξουσία και των διαθέσεων του;

Πόσοι μπορούν να εκπληρώσουν ένα τέτοιο χάρισμα που να επιτρέπει την διορατικότητα, ότι ο τάδε πολιτικός δεν θα είναι άλλος ένας Ηγεμόνας, όπου θα στοχεύει στην άνοδο του στην εξουσία, την οποία εποφθαλμιά για τα προνόμια και τα ιδιοτελή του συμφέροντα, βάζοντας σε δεύτερη μοίρα το καλό του λαού και της χώρας;

Η φύση έχει δώσει πλούσια προσόντα στο ανθρώπινο είδος αλλά παρόλα αυτά ο άνθρωπος δεν ξεφεύγει από τα πάθη του και όταν δοκιμάζεται μπροστά σε αυτά, δεν μπορείς εκ των προτέρων να προδικάσει το αποτέλεσμα όπου θα έρθει. Ανθρώπινες αδυναμίες είναι η εξουσιομανία, η φιλαργυρία, η ματαιοδοξία κ.α.. Σήμερα η πραγματικότητα είναι πολύ σκληρή για τους απόκληρους της κοινωνίας αυτής, τους μεροκαματιάρηδες, τους συνταξιούχους, τους μικροεπιχειρηματίες κ.α., όχι όμως και για την πολιτική, την οικονομική ελίτ της χώρας και τα πλουμιστά τους παπαγαλάκια (τους διαμορφωτές της κοινής γνώμης, μέσω των τηλεοράσεων, των εφημερίδων, του ραδιοφώνου και των υπόλοιπων ακριβών επιχειρήσεων μέσω μαζικής ενημέρωσης, όπου βρίσκονται στα χέρια των ολίγων).

- Ένα πολιτικό σύστημα που θα βασίζεται στην εξουσία του ενός, δηλαδή μοναρχία, θα πρέπει να μας έχει σε εγρήγορση στο να επιλέξουμε μία προσωπικότητα παραπλήσιας του Ιησού Χριστού ή του Γκάντι, πράγμα αδύνατο. Αλλά ακόμη και αν βρεθεί αυτή η λύση το τέλος του θα μας οδηγήσει ξανά στην αναζήτηση του επόμενου άρχοντα και μέχρι τότε θα ζούμε το απόλυτο χάος. Είναι μη ενδεδειγμένο σύστημα εξουσίας και στην πράξη απέτυχε μέσω της βασιλείας και της δικτατορίας.

- Ένα πολιτικό σύστημα που θα βασίζεται στην εξουσία των ολίγων (πχ. Κοινοβουλευτισμός) είναι εμφανές και στον πλέον αδαή ότι είναι ένα σύστημα που οδηγεί στο δίκαιο του ισχυρού και αφήνει σε δυσμενή θέση τους πολλούς. Οι αποφάσεις που λαμβάνονται από τους λίγους, είναι με ιδιοτελή κριτήρια και υπέρ των συμφερόντων τους και μόνο. Γιατί; Γιατί, δοκιμάζεται η φύση οποιουδήποτε αναρριχάται στις υψηλότερες βαθμίδες της εξουσίας στο κατά πόσο είναι έτοιμος αυτός και οι τριγύρω στο να αντισταθούν στην εξουσία, στο χρήμα και στις φιλοδοξίες τους. Επίσης και στα δύο προαναφερθέντα πολιτικά συστήματα είναι αντιληπτό ότι πάνω από τον νόμο, βρίσκεται ο νομοθέτης τους και δεν υπάρχει καμία ισότητα.

Η λύση βρίσκεται στους διπλανούς μας!!!

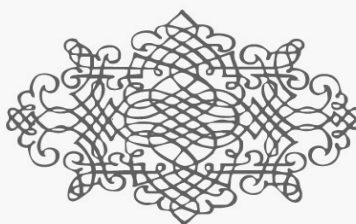
-Ένα πολιτικό σύστημα που θα βασίζεται στην εξουσία των πολλών (πχ. Δημοκρατία ή καταχρηστικά ονομάζεται ως Άμεση Δημοκρατία), είναι ένα σύστημα που θα λαμβάνονται οι αποφάσεις από τους πολλούς, άρα θα παραμερίζεται η ιδιοτέλεια του ενός ή των ολίγων και θα κυριαρχεί το γενικό καλό. Στα κρίσιμα ζητήματα που θα έχουν επιπτώσεις στο κοινωνικό σύνολο θα υπάρχει η δυνατότητα να ληφθούν αποφάσεις πέραν των ιδιωτικών συμφερόντων και να κυριαρχήσουν οι πολλοί έναντι των Τραπεζιτών, των πολυεθνικών, των πολιτικών και οικονομικών ελίτ της χώρας αυτής.

Το πολιτικό προσωπικό της χώρας και τα ισχυρά οικονομικά συμφέροντα σήμερα έχουν στείλει τα λεφτά σε Φορολογικούς Παραδείσους και τις κακουχίες που επιβαρύνουν οι αποφάσεις τους αναλαμβάνουν να πληρώσουν οι πολλοί. Η πολιτική και η οικονομική ελίτ της χώρας έχουν τη δυνατότητα να απολαμβάνουν τα οφέλη της Παγκοσμιοποίησης και ο λαός μας να είναι στην άλλη όχθη του ποταμού και να ζει τις άσχημες συνέπειες του Νομίσματος της Παγκοσμιοποίησης, εγκλωβισμένος στα στενά πλαίσια των εθνών-κρατών. Η διεθνής ελίτ έχει την δυνατότητα να φορολογηθεί πέραν της χώρας που διαμένει, σε αντίθεση με τους ντόπιους λαούς. Αυτό είναι μία Παγκοσμιοποίηση *a la carte*.

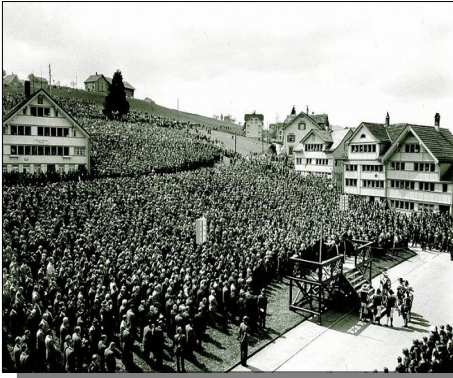
Γνωρίζει το σημερινό σύστημα ότι αντλεί την δύναμη του από την διαφθορά παγκοσμίως και από την ανθρώπινη αδυναμία στο πώς να αντισταθεί στα προνόμια που είναι στα χέρια του και με τον καιρό εθίζεται στην εξουσία, το χρήμα, κάποιες φορές με τις γυναίκες και εν τέλει με τα προνόμια που απορρέουν από την εξουσία. Σήμερα οδηγούμαστε ο ισχυρός να διαπερνάει τον ιστό της αράχνης και να πιάνονται στον ιστό μόνο οι αδύναμοι λαοί, όπου εξαθλιώνονται σε αντίθεση με αυτούς, και το 1% να είναι παντοδύναμο και διαχρονικό, όπου στηρίζεται στο 9% (το παγκόσμιο 10% του πληθυσμού κατέχει το σύνολο του Παγκόσμιου ΑΕΠ, σύμφωνα με διεθνείς μελέτες) και απομυζά το 90% των λαών. Ανοίγοντας την ψαλίδα της κοινωνικής- οικονομικής-πολιτικής ανισότητας μεταξύ των φτωχών και των πλουσίων.

Είναι μεγάλη ανάγκη να καταλάβουμε ότι σήμερα χρειαζόμαστε ένα νέο πολιτικό σύστημα, όπου θα υπερβαίνει τα πρόσωπα και την τυφλή ανάθεση του ψηφοφόρου σε αυτά και να προχωρήσουμε σε ένα σύστημα διακυβέρνησης, όπου οι αποφάσεις θα λαμβάνονται από το σύνολο της κοινωνίας. Μια κοινωνία η οποία δεν θα έχει την εικόνα των εκλεκτών προνομιούχων και των απόκληρων, αλλά όλοι μαζί θα είναι υποχρεωμένοι να αναλάβουν το βάρος μίας απόφασης στην πολιτική- οικονομική-κοινωνική πραγματικότητα. Χωρίς ιδιοτέλεια και με τα ιδιωτικά συμφέροντα να έχουν ξεπεραστεί και να προχωρήσουμε σε μία κοινωνία των όλων, για το γενικό καλό της κοινωνίας και της χώρας.

Όσο δεν παίρνουμε το μάθημα μας, τότε θα οδηγούμαστε στους αυτόκλητους σωτήρες, που ελλοχεύουν στους δύσκολους αυτούς καιρούς, περιμένοντας να αναλάβουν μέσω της ανάθεσης (ψηφού) των πολλών για να ξεγελάσουν το πλήθος και να αποκομίσουν τα οφέλη που λαμβάνουν οι άλλοι, οι σημερινοί επικυρίαρχοι μας.

Η Άμεση Δημοκρατία του Appenzell

Ρετρό φωτογραφία από το Landsgemeinde του 1967

Φωτογραφία από την Ιστοσελίδα:
www.swissinfo.ch/eng/Democracy-at-its-most-direct-in-appenzell/245320

Το **Appenzell** εντάχθηκε τον 16ο αιώνα στην Ελβετική συνομοσπονδία, ως το 13ο καντόνι της. Μετά την Μεταρρύθμιση, ήταν ένα από τα καντόνια που δοκιμάστηκε έντονα από την - συχνά ένοπλη - αντιπαράθεση μεταξύ Καθολικών και Προτεσταντών με αποτέλεσμα τελικά να χωριστεί επισήμως σε 2 “μισά” καντόνια, το μεγαλύτερο, κυρίως προτεσταντικό, **Appenzell Ausser Rhoden** και το μικρότερο, καθολικό **Appenzell Inner Rhoden [AI]**.

Ένα από τα πράγματα για τα οποία ξεχωρίζει το AI μέσα στη Συνομοσπονδία είναι επειδή επιβιώνει μέχρι σήμερα ένα αρχαίο πολιτικό εργαλείο, ο θεσμός της ετήσια ανοιχτής συνέλευσης των πολιτών του καντονιού ή **Landsgemeinde**. Μετά το 1997, χρονιά όπου το γειτονικό Ausser Rhoden κατήργησε το θεσμό αυτό, το AI μαζί με το **Glarus** απέμειναν τα τελευταία 2 καντόνια που διατηρούν το Landsgemeinde. Οι ιστορικές καταβολές των Landsgemeinde φτάνουν μέχρι τον 14ο αιώνα, συναντώνται δε συνήθως στα μικρότερα, γερμανόφωνα, αγροτικά καντόνια της συνομοσπονδίας.

Οι κάτοικοι του AI είναι εξαιρετικά υπερήφανοι σήμερα γιατί το καντόνι τους συνεχίζει να διοικείται μέσα από ένα είδος άμεσης Δημοκρατίας στην πιο αυθεντική της μορφή. Κάθε χρόνο, το καντόνι αποστέλλει σε όλους τους πολίτες του AI την ειδική κάρτα που επιτρέπει να ψηφίζουν στο Landsgemeinde. Την ημέρα διεξαγωγής του, οι πολίτες μαζεύονται στην κεντρική πλατεία του Appenzell, και αφού διέλθουν τον έλεγχο εισόδου, όπου επιβεβαιώνεται το δικαίωμα συμμετοχής, παίρνουν θέση στην εξέδρα ή την κεντρική πλατεία. Μέχρι πριν από λίγα χρόνια [το 1991], το δικαίωμα ψήφου πιστοποιούνταν από το ειδικό ξιφίδιο [**bayonet**] που έφεραν μαζί τους στο χώρο διεξαγωγής, κάτι που έλκει από την προ αιώνων παράδοση πως μόνο οι ελεύθεροι πολίτες μπορούν να φέρουν οπλισμό - και μία υπόμνηση ότι ίσως έρθει κάποια στιγμή που θα χρειαστεί να υπερασπιστούν το δικαίωμά τους να αποφασίζουν ως ελεύθεροι πολίτες. Ακόμη και σήμερα, πολλοί συνεχίζουν το έθιμο και φέρνουν μαζί τους τις **bayonet**, ακόμη κι χωρίς να είναι απαραίτητο.

Κάθε χρόνο, οι πολίτες ψηφίζουν στη Landsgemeinde για την τοπική κυβέρνηση και άλλους αξιωματούχους, για κανονιστικά ζητήματα σε θέματα που άπτονται των καθηκόντων και δικαιωμάτων των καντονιών [μεταξύ των οποίων τη φορολόγηση και τα πολιτικά δικαιώματα σε αλλοδαπούς] και εγκρίνουν ή απορρίπτουν δαπάνες και δάνεια πάνω από κάποιο ποσό.

**Καντόνι του Glarus -
Landsgemeinde 2014**

Είναι ακριβώς αυτός ο έλεγχος των πολιτών και η λογοδοσία των τοπικών αρχόντων, όπως και η δυνατότητα άμεσης διαχείρισης των ζητημάτων που τους αφορούν οι λόγοι για τους οποίους όλοι οι γνωστοί μου Ελβετοί εκτιμούν και υπερασπίζονται με πάθος τις αμεσοδημοκρατικές κατακτήσεις στη χώρα τους.

Η διαδικασία ανοίγει κάθε χρόνο με κάποιες εθιμοτυπικές τελετουργίες και την ομιλία του συντονιστή της διαδικασίας. Το κύριο μέρος της πολιτικής διαδικασίας αποτελείται από τις σύντομες ομιλίες υποψηφίων και άλλων πολιτών υπέρ ή εναντίον διαφόρων ζητημάτων – χωρίς αποδοκίμασιες, επιδοκίμασιες ή χειροκροτήματα – και ολοκληρώνεται με τις ψηφοφορίες με ανάταση της χειρός. Δεν υπάρχει διαδικασία καταμέτρησης καθώς, συνήθως, είναι οφθαλμοφανές ποια άποψη επικρατεί. Όπου υπάρχουν αμφιβολίες, η πρόταση πηγαίνει σε δημοψήφισμα με κάλπη.

Αλλά εκτός από την πολιτική του σημασία, το Landsgemeinde είναι και ένα μεγάλο κοινωνικό γεγονός για την περιοχή και τους κατοίκους της. Και μαζί με τη μεγάλη συμμετοχή στις διαδικασίες - με πάρα πολλούς νέους ψηφοφόρους να συμμετέχουν - είναι και μία αφορμή να συναντηθούν οι πολίτες και να συζητήσουν τα ζητήματα του τόπου τους, τα τοπικά νέα ή τα νέα της οικογένειάς τους πάνω από ένα ποτήρι μπύρα και ένα bratwurst.

Τα Landsgemeinde θεωρούνται από κάποιους ως αρχαϊκό κατάλοιπο περασμένων καιρών. Ωστόσο, η μαζική συμμετοχή δείχνει ότι απέχουν πολύ από το να είναι ξεπερασμένα. Οι πολίτες θέλουν να μπορούν να αποφασίζουν άμεσα, μέσα από ανοιχτές διαδικασίες, το διεκδικούν, το υπερασπίζονται και το τιμούν με τη συμμετοχή τους. Αυτό είναι **Δημοκρατία!**

Περισσότερα για το Landsgemeinde του Glarus, μπορείτε να διαβάσετε στο άρθρο του protagon: "**Στην ετήσια συνέλευση των πολιτών του Glarus**"
[www.protagon.gr/?i=protagon.el.article&id=33904]

ΑΠΟΨΕΙΣ

Αν θέλετε να εκφράσετε την άποψη σας για κάτι που διαβάσατε ή ακούσατε σχετικά με τα Δημοψηφίσματα και είναι μέχρι 150 λέξεις, στείλτε το στο referendum@mail.com

"Democracy deserved a boost in euro-related matters. We just delivered it. Let the people decide. (Funny how radical this concept sounds!)"

[**μετάφραση:** Άξιζε στη Δημοκρατία μία ώθηση ως προς ζητήματα του ευρώ. Μόλις τη δώσαμε. Αφήστε τον κόσμο να αποφασίσει. (Είναι αστείο πόσο ριζοσπαστικό ακούγεται!)]

Γ. Βαρουφάκης, tweet στις 26 Ιουνίου 2015

Ο Υπ. Οικονομικών σχολιάζει στο Twitter τη ριζοσπαστικότητα του **δημοψηφίσματος** της 5ης Ιουλίου, λίγο μετά την ανακοίνωση του. Για να του απαντήσει κάποιος την επομένη ημέρα: - "Όχι για τους Ελβετούς. Αποφασίζουμε με **δημοψηφίσματα**".

"Τα μεν ηδέα καλά νομίζουσι, τα δε ξυμφέροντα δίκαια"

Θουκυδίδης

Συνήθως, προσπαθώντας οι λίγοι να δικαιολογήσουν την ολιγαρχική επιβολή βαφτίζουν τους εαυτούς τους "άξιους" και "ικανούς" που – λόγω "ικανοτήτων" - αναλαμβάνουν να φροντίσουν για το "κοινό καλό". Στην πραγματικότητα όμως, το "κοινό καλό" δεν είναι άλλο από τα στενά, προσωπικά τους συμφέροντα.

"Δεν είναι κακοί, δεν είναι ανόητοι, δεν είναι αμόρφωτοι αυτοί που είναι φτωχοί. Απλώς, κάνουν λάθος επιλογές σε κρίσιμες στιγμές "

Αντιγόνη Λυμπεράκη, βουλευτής Ποταμιού

Η Α. Λυμπεράκη σε εκπομπή του Alpha για το **Δημοψήφισμα** κάνει τη λάθος επιλογή, αναπαράγοντας τον μύθο της "σωστής επιλογής" των ικανών. Μόνο που, πηγαίνοντας ένα βήμα πιο πέρα, τους ταυτίζει με τους πλούσιους!

«#Greece – ο συμβιβασμός στον οποίον ήρθαμε σήμερα το πρωί είναι σκληρός για την Αθήνα εξαιτίας των αποτελεσμάτων της "Ελληνικής Άνοιξης"»

Peter Kazimir

Ο Σλοβάκος Υπ. Οικονομικών επιχαίρει στο Twitter επειδή η Ευρωζώνη εκδικείται τους Έλληνες που "τόλμησαν" να φέρουν τις προτάσεις Γιουνκέρ σε **Δημοψήφισμα** - και μάλιστα να ψηφίσουν εναντίον τους! Ο ειρωνικός όρος "Ελληνική Άνοιξη" παραπέμπει στην Άνοιξη της Πράγας. Το Tweet διαγράφηκε 2 ώρες αργότερα, αλλά ήταν πλέον αργά [δες σελ. 3].

"Είναι απολύτως ξεκάθαρο ότι δεν μπορείς να είσαι μια δημοκρατικά αυτοκυβερνούμενη χώρα και μέλος της Ευρωζώνης την ίδια στιγμή. Αν ήμουν Έλληνας ψηφοφόρος του ΟΧΙ αυτή τη στιγμή θα διαμαρτυρόμουν στους δρόμους επειδή με απογοήτευσε ο πρωθυπουργός μου. "

Nigel Farage, UKIP

Ο αρχηγός του **UKIP** σχολιάζει τα αποτελέσματα της **Συνόδου Κορυφής** σε συνέντευξη του στο **BBC News**.

Δημοψηφίσματα με πρωτοβουλία πολιτών

Δημοκρατία δεν είναι απλά να επιλέγουμε αντιπροσώπους κάθε τέσσερα χρόνια, δημοκρατία δεν είναι σε καμία περίπτωση να αποφασίζουν άλλοι για εμάς. Δημοκρατία είναι να αποφασίζουμε **μαζί**. Δημοκρατία είναι το πολίτευμα στο οποίο όλοι οι πολίτες έχουν τα ίδια δικαιώματα και ευκαιρίες στην κατάθεση προτάσεων, την διαβούλευση και την λήψη αποφάσεων, οποτεδήποτε και για οποιοδήποτε πολιτικό ζήτημα επιθυμούν.

Σε ένα κράτος με την έκταση και τον πληθυσμό της Ελλάδας αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσα από την αποσυγκέντρωση της εξουσίας. Μπορεί να υλοποιηθεί μόνο αν οι πολίτες έχουν το δικαίωμα και τους θεσμούς να αποφασίζουν για οτιδήποτε αυτοί επιθυμούν.

Είναι απαραίτητο πλέον, να εμπλουτίσουμε όσο το δυνατό συντομότερα το αμιγώς κοινοβουλευτικό μας πολιτικό σύστημα με θεσμούς πραγματικής δημοκρατίας όπως **τα δημοψηφίσματα πρωτοβουλίας πολιτών**. Μέσω των δημοψηφισμάτων πρωτοβουλίας πολιτών (και όχι των πολιτικών) μπορούμε να αποφασίζουμε για οτιδήποτε και οποτεδήποτε το επιθυμούμε. Φυσικά με σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα και το Σύνταγμα το οποίο εμείς θα δημιουργήσουμε.

Αυτός είναι ο λόγος που ξεκινήσαμε την συλλογή υπογραφών υπέρ της επίσημης θεσμοθέτησης, τόσο σε εθνικό όσο σε περιφερειακό και δημοτικό επίπεδο, των Δημοψηφισμάτων μετά από πρωτοβουλία πολιτών – και όχι των πολιτικών, όπως ισχύει σήμερα. Κάνουμε δηλαδή ό,τι θα κάναμε αν είχαμε το δικαίωμα να καλέσουμε μια Συνταγματική πρωτοβουλία πολιτών.

Η συμμετοχή των πολιτών αποτελεί τον πυρήνα της Δημοκρατικής λειτουργίας ενός πολιτεύματος. Δεν μπορεί να υπάρξει δημοκρατία χωρίς πολίτες και σε αυτό ακριβώς σκοπεύει η προσπάθεια αυτή. Στο να αυτομετασχηματισθούμε σε πολίτες. Σε ανθρώπους που ενδιαφέρονται για ό,τι συμβαίνει γύρω τους και απαιτούν να αποφασίζουν αυτοί.

Θα καταφέρουμε τα παραπάνω αν είμαστε πολλοί. Χωρίς αποκλεισμούς και “πιστοποιητικά”. Όσο περισσότεροι είμαστε τόσο δυσκολότερο θα γίνεται για την πολιτική ελίτ να μας αρνείται το δικαίωμα να αποφασίζουμε εμείς. Αυτή η ριζική πολιτική αλλαγή θα γίνει μόνο αν το επιθυμήσουμε. Αν νιώσουμε πως είναι **δική μας υποχρέωση** να εργαστούμε για αυτό. Η αλλαγή αυτή θα έρθει μόνο αν και εσύ, που διαβάζεις αυτό το κείμενο, αποφασίσεις πως είναι και δική σου “δουλειά” να αλλάξει το αδιέξοδο, άδικο και ανελεύθερο πολιτικό μας σύστημα.

Αν συμφωνείς με όλα αυτά δήλωσε το και βοήθησε στην εξάπλωση της ιδέας. Αυτό είναι πολύ σημαντικότερο από ότι ίσως πιστεύεις. Ένα μικρό βήμα από όλους μας θα αλλάξει τον κόσμο μας.

Στην επόμενη σελίδα μπορείτε να βρείτε το **έντυπο υποστήριξης**. Τυπώστε το, συμπληρώστε τα στοιχεία και στείλτε το στο: referendums@yahoo.gr

Τα στοιχεία σας θα χρησιμοποιηθούν αποκλειστικά και μόνο για την ενημέρωσή σας όσο αφορά σε ενέργειες υπέρ της θεσμοθέτησης δημοψηφισμάτων με πρωτοβουλία πολιτών.

Στη σελίδα <https://greekdimio.wordpress.com> μπορείτε να ενημερώνεστε για νέα και δράσεις σχετικά με δημοψηφίσματα ανά τον κόσμο

Στο mail referendums@yahoo.gr μπορείτε επίσης να μας στείλετε αίτημα διαγραφής των στοιχείων σας από την βάση δεδομένων μας.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ ΜΑΖΙ

ΣΥΜΦΩΝΕΙΣ; ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΕ!

Επιθυμούμε την Συνταγματική Θεσμοθέτηση δημοψηφισμάτων με πρωτοβουλία πολιτών, τόσο σε εθνικό όσο σε περιφερειακό και δημοτικό επίπεδο.

Ζητούμε την θεσμοθέτηση των παρακάτω δημοψηφισμάτων:

I. Ακυρωτικό δημοψήφισμα. Κάθε νόμος του Κοινοβουλίου μπορεί να ακυρωθεί με δημοψήφισμα.

II. Δημοψήφισμα Συνταγματικής και νομοθετικής πρωτοβουλίας πολιτών. Οι πολίτες προτείνουν νόμο ή νέο άρθρο στο Σύνταγμα μέσω της συλλογής υπογραφών υποστήριξης της πρότασης τους.

III. Δημοψήφισμα ανάκλησης αιρετών αξιωματούχων. Για κάθε πολιτικό ο οποίος δεν τιμά τις δεσμεύσεις του απέναντι στους πολίτες.

IV. Υποχρεωτικό δημοψήφισμα. Για οποιαδήποτε αλλαγή στο Σύνταγμα καθώς και για κάθε σημαντική διακρατική συμφωνία.

Τα παραπάνω διεξάγονται ύστερα από σχετικό αίτημα το οποίο υπογράφουν τουλάχιστον 100.000 πολίτες.

Εξαίρεση αποτελεί το υποχρεωτικό δημοψήφισμα το οποίο καλείται χωρίς την συλλογή υπογραφών.

Τα όρια υπογραφών υποστήριξης σε περιφερειακό και δημοτικό επίπεδο θα οριστούν ανάλογα του αριθμού των ψηφοφόρων.

Το αποτέλεσμα ενός δημοψηφίσματος οφείλει να είναι δεσμευτικό.

ΣΥΜΦΩΝΕΙΣ; ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΕ!

Επώνυμο:

Όνομα:

Στοιχεία επικοινωνίας:

Δήμος κατοικίας:

Τηλέφωνο:

e-mail:

Ημερομηνία:

Υπογραφή:

Επιθυμώ το ονοματεπώνυμο μου να εμφανίζεται στην σελίδα <https://greekdimos.wordpress.com>

ΝΑΙ

ΟΧΙ

Μπορείτε να μας στείλετε τα στοιχεία σας και διαδικτυακά στο mail: referendums@yahoo.gr

Τα στοιχεία σας θα χρησιμοποιηθούν αποκλειστικά και μόνο για την ενημέρωσή σας όσο αφορά σε ενέργειες υπέρ της θεσμοθέτησης δημοψηφισμάτων με πρωτοβουλία πολιτών.

Στη σελίδα <https://greekdimos.wordpress.com> μπορείτε να ενημερώνεστε για νέα και δράσεις σχετικά με δημοψηφίσματα ανά τον κόσμο

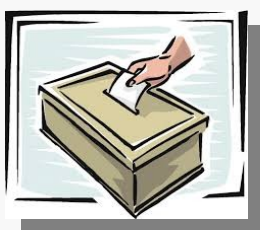
Στο mail referendums@yahoo.gr μπορείτε επίσης να μας στείλετε αίτημα διαγραφής των στοιχείων σας από την βάση δεδομένων μας.

Ηλεκτρονικές Δημοσκοπήσεις

Στις 12 Ιουνίου, η Ομάδα Υποστήριξης για τα Δημοψηφίσματα με Πρωτοβουλία Πολιτών [<https://greekdimos.wordpress.com/>] ανέβασε δύο ηλεκτρονικές δημοσκοπήσεις για να δει τις προθέσεις των πολιτών ως προς το θεσμό των Δημοψηφισμάτων, τόσο ειδικότερα σε σχέση με την – τότε – υπό διαμόρφωση συμφωνία με τους δανειστές, όσο και για το θεσμό γενικότερα.

Τα ερωτήματα όπως διατυπώθηκαν και τα αποτελέσματα έως την 14 Ιουλίου, παρουσιάζονται παρακάτω. Όπως φαίνεται, διαμορφώνεται σταδιακά μια ξεκάθαρη εικόνα για το ρόλο που μπορούν να παίξουν τα δημοψηφίσματα από τους πολίτες στο πολιτικό σκηνικό. Και όσο το πολιτικό προσωπικό της χώρας εμφανίζεται κατώτερο των περιστάσεων, τόσο θα γίνεται πιο πιεστική η αναγκαιότητα θεσμοθέτησης των πραγματικά δημοκρατικών δημοψηφισμάτων που θα συγκαλούνται από τους πολίτες και θα έχουν απολύτως δεσμευτικό χαρακτήρα.

Οτιδήποτε λιγότερο είναι εμπαιγμός και φαλκίδευση της Δημοκρατίας.

Ερώτημα πρώτο: Συμφωνείτε με τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος για κάθε νέα συμφωνία με τους δανειστές της χώρας;

Συνολικά ψήφισαν **416 άτομα**. Το ΝΑΙ πήρε 346 ψήφους [83,17%], το ΟΧΙ 60 ψήφους [14,42%] ενώ 10 άτομα δήλωσαν ότι δεν γνωρίζουν ή δεν θέλουν να απαντήσουν.

Ερώτημα δεύτερο: Συμφωνείτε με την θεσμοθέτηση δημοψηφισμάτων πρωτοβουλίας πολιτών για ακύρωση ή πρόταση νόμου;

Συνολικά ψήφισαν **411 άτομα**. Το ΝΑΙ ήταν ακόμη υψηλότερα με 356 ψήφους [86.62%], το ΟΧΙ πήρε μόλις 48 ψήφους [11,68%] ενώ 7 άτομα δήλωσαν ότι δεν γνωρίζουν ή δεν θέλουν να απαντήσουν.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ ΜΑΖΙ